

Felhős gondok Asszonyrészen

Volt, aki a földet sem merte bevetni, félt, hogy kiszántják

BERECZKI KÁROLY

Nyíracsád/Asszonyrész (HBN) – Vonzott e kicsiny falurész neve, furcsasága, szokatlan üdesége. Bárgyúan arra is gondoltam, hogy Asszonyrészen csakis boldogok lehetnek az asszonyok.

– Én az is volnék – mondja szomorkás mosollyal Tóros Sándorné a főutca egyik háza előtt. – Csakhogy kilenc évi munka után a Barneváltól kivettem, munkanélküli lettem. Még jó, hogy a férjem erdész a gúti erdőgazdaságban, különben fölkopna az állunk. Ne is kérdezzon többet, keresse meg Kiss Lászlót, nézze ott, átellenben, abban a szép házban lakik. Ő mindent tud a faluról.

Két álmos kutya lógatja a nyelvét felém, nem is merek belépni a nyitott kapun, inkább nagyokat kiabálunk. Besegít a kiabálásba egy vidám szemű asszony is. Végre megjelenik az ajtóban egy bajszos fiatalember és tessékél befelé. – Ezek a légynek sem ártnak – mutat ödöngő kutyáira.

Kiss László bajusza alá folyt egy pajkos mosolyt, amikor mondom neki, hogy mások szerint ő mindent tud Asszonyrésztől. – Majd mindjárt hívom János bácsit, az tényleg mindent tud – fordít a beszédén. Közben elmondja, hogy évekig villanyszerelő volt a téésznél, de súlyos ízületi betegség miatt leszázalékolták, felesége is beteg, ápolásra szorul.

Máris kimegyünk az utcára, s bólogató szilvafa alatt, egy lócán telepedünk meg. Erkezik János bácsi, polgári ne-

Nem csak az autók, a fejlődés sebessége is lelassult itt

Fotó: Iklódy János

vén Vajda János. Komótosan rágyújt s elmondja, hogy száz család él Asszonyrészen. – Ja, hogy a név honnan származik? Az uraság asszonyának része volt, no. Hogy melyik uraságé, néprajzos legyen a talpán, aki kideríti.

Erkezik Billen János is, s az egymásba fűzött szavakból elég vigasztalan kép tárul fel.

A falu férfiai évekig az állami gazdaságban dolgoztak, így a két János bácsi is. Az állami gazdaságot megvette egy bőszőrményi vállalkozó. Éppen, hogy a ládagár termel még, ott még akad munka néhány embernek. A kedélyeket legjobban a földkérdés kuszasága borzolja. Billen János mondja, hogy amíg ő az állami gazdaságban dolgozott, felesége beállt a szakszövetkezetbe. Erdősítés miatt a földet kisajátították, és három és fél holddal kártalanították más földeken. Most azonban érkeznek sorra a privatizálók, akik igazolják a tulajdonjogot. Ez a nyíracsádi földkérdés csapdája. (Maga a jegyzőasszony mondta el ké-

sőbb, hogy ez a szakszövetkezeti probléma olyan darázs-fészek, amely hónapok óta zúg haragosan. Régen meghaladt már a falu határát, megyei ügyé terebélyesedett, egyelőre megoldatlan problémaként.)

Mit lehetne mondani a két János bácsinak. A szomorú legyintésen túl talán annyit, hogy bízzunk a jövőben.

– Igen, de itt állok tétlenül, a földet be sem mertem vetni, még a végén kiszántják (volt már rá példa) – sóhajtja a nyári melegbe Billen János. Kiss László rábólint. – Az igazság az, hogy rosszabbul megy az élet Asszonyrészen. Három év alatt alig építettek egy-két házat. – Régen minden házban tehén volt, most négy van összesen – gyűjt rá ismét Vajda János. Sertést sem érdemes már nevelni...

– Na, jól elbeszélgettünk, jöjjön máskor is – rázza meg a kezemet Vajda János bácsi és vidámra barázdált homlokának látványa belém rögzül. Asszonyrészi fájdalomként.